

MONTSENY

PERIÒDIC SETMANAL

Temes petits

La rigurositat de la canícula ens emmena a posar damunt de la taula aquesta secció, que desenrotllem, però, sota l'ombra d'algún arbre a l'hora del sol, o tragejant la cristal·lina aigua en alguna de les fonts dels afòres de la vila, boniques i quelcom cuidades, cap al tard, a l'hora en que el suau oreig vespertí devalla de la muntanya estimada, sense altre bagatge literari que la memòria (molt poc fidel per cert), i alguna de les escenes viscudes.

L'amic *Màrius*, aplanat damunt de l'erbei tou i fresc com en lllit de real nuviatge, contempla el pas de fragmentaris núvols que travessen avergonyits per l'espai blau; els arbres, atapeïts de fullam, empesos per alenadores rafegades fressejen neguifosos; la font que raja inestroncable com fil d'or, aboca la seva doll al regeró que s'escorre pel torrent amb cantarella de perles, i ensimismats amb les idees que ens giravolten per la ment, surten els temes petits, els temes d'util·litat afinada, els temes que tothom sap i aquí ningú plau tractar-los, per què no són de la sola voluntat de qui més interessa plantejar i resoldre.

* * *

En mantes ocasions s'ha parlat entre els veïns — aquí on sembla que ningú s'interessa per l'atracció de les moltes famílies que en les vacances d'estiu hi sojornen i que ara amb la publicació demostrem que té més importància que s'hi donava, — i se n'ha parlat molt, l'establir d'un modo definitiu una Casa de Banys, on els que vénen i els que hi som, poguéssim higienitzar-nos, foragitant les impureses i exudats del cos tant propis dels mesos d'estiu.

Una casa de Banys?... Veges per on surt aquest ara! Si la *gent* prefereixen els de mar. Si ningú hi aniria. L'aigua dolça és freda i poc higiènica, i molts altres subterfugis propis de cervell... massa obtús.

Però això no conduiria a res pràctic i el cronista no s'ha proposat seguir el camí de les disquisicions banals. Tampoc demana un ja està fet per a acabar de passar l'estiu. No, això no.

Vol, que explanada la idea, es tracti de buscar un camí viable per part de la Societat d'Aigües, de l'Autoritat municipal, dels industrials afectats i dels propietaris de cases per a estiuejants, d'aquests estiuejants que si les condicions, comoditat i estat moral del poble els agrada, un altre any tornen i ho recomanen als seus amics.

Seria també d'una gran valor que s'exposés el parer autoritzat dels Metges locals i comarcals — que des d'ara els demanem, — i altres tantes dades favorables o desfavorables que poden aportar-se a la qüestió plantejada.

Creiem que amb un xic de bona voluntat, mirant sempre l'interès general, s'arribaria a una conclusió pràctica i de profit. Seria un fet això que tant sols he recollit de llavis de molts conveïns de diferents estaments, i amb ell s'acabaria l'estat immoral i vergonyós de trobar a tot-

hora xics i grans en els bassals del Tordera, revolcant-se per entremig d'aigües enllofades i on a voltes també hi van, encara que acompanyades d'algú de la família, dones i noies grans.

Anar als banys a Ciutat o Arenys és cosa costosa i bon xic difícil, puix que es necessita un dia i les corresponents despeses de viatge i estada, però no veiem una culpabilitat manifesta per part de molts que concorren als econòmics, immorals i perillosos de la riera del Tordera.

Queda la tribuna lliure, per si ploma més hàbil que la nostra hi diu mots atinats i orientadors.

MIQUEL GRIVÉ I MASÓ

GLOSES

VIII

Ja ha arribat el mes d'Agost.

Amigueta llegidora; jovincel llegidor: Sa-beu vosaltres que significa aquesta frase senzilla i trivial?

Ja conec que sí, contemplant-vos les cares enjoiades per l'alegria i els vostres vestits nets i planxats, calçant tots, la clàssica, blanca i flamant espadenya.

Totes les penalitats, amargors, assedegaments, sulfuracions i acoloraments que ens portes ¡oh mes d'Agost!, se't dispensen i se't perdonen.

Perquè si amb una ma ens etzives sol i més sol, amb l'altra ens dones Festes i més Festes Majors.

El bolxeviquisme, no et deu mirar amb gaires bons ulls, doncs ets un acaparador. Sobre tot, els mesos de Gener i Febrer — tullits, encostipats, reumes i penallons — et deuen tenir enveja, i forsa. Pobrets, tenen raó!

Com que tot t'ho emportes tu i tot ho abasegues.

Les alegries familiars, durant tot l'any amaguetzemades, tu te les emportes i amb elles ¡ai! també els pollastres i tirones.

Els diners guardats, ara un Amadeu, ara un dels dos lleons, irremisiblement van a raurer a câl sastre, a câl camiser o sabater (si se'ls paga) i a dins els instruments dels músics.

Sembres i reculls tot a la vegada.

En el teu regnat, els humans d'aquest cantó de món, viuen més dins de l'aigua que damunt de la terra ¡oh paradoxa!, i a les grantes, els plau més pendre la fresca les voreres i marges del riu, que no pas en mig del llot embassat en les seves recolzades.